

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 170/2017-41

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 19. júla 2017 v senáte zloženom z predsedu Petra Brňáka, sudcu Milana Lalíka a sudkyne Marianny Mochnáčovej prerokoval prijatú sťažnosť [REDACTED], zastúpenej advokátom Tomášom Hermanom, Bočná 10, Košice, ktorou namietala porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava II v konaní vedenom pod sp. zn. 58 C 71/2009 a postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Co 443/2014, a takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo [REDACTED] na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava II v konaní vedenom pod sp. zn. 58 C 71/2009 porušené boli.

2. Základné právo [REDAKOVANÉ] na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Co 443/2014 porušené boli.

3. Okresnému súdu Bratislava II v konaní vedenom pod sp. zn. 58 C 71/2009 p r i k a z u j e konať bez zbytočných priet'ahov.

4. [REDAKOVANÉ] p r i z n á v a finančné zadosťučinenie v sume 1 500 € (slovom tisícpäťsto eur), ktoré je Okresný súd Bratislava II p o v i n n ý vyplatiť jej v sume 1 000 € (slovom tisíc eur) a Krajský súd v Bratislave v sume 500 € (slovom päťsto eur) do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

5. Okresný súd Bratislava II a Krajský súd v Bratislave s ú p o v i n n é nahradiť [REDAKOVANÉ] trovy konania v sume 312,34 € (slovom tristodvanásť eur a tridsaťštyri centov) spoločne a nerozdielne na účet advokáta Mgr. Tomáša Hermana, Bočná 10, Košice, do dvoch mesiacov od právoplatnosti nálezu.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 16. marca 2017 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ], Česká republika (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namietala porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava II (ďalej len „okresný súd“) v konaní

vedenom pod sp. zn. 58 C 71/2009 a postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Co 443/2014.

2. Sťažovateľka v sťažnosti uviedla, že 23. marca 2009 podala na okresnom súde návrh na určenie príspevku na rozvedeného manžela proti [REDAKOVANÉ] (ďalej len „žalovaný“). Uvedené konanie je vedené okresným súdom pod sp. zn. 58 C 71/2009.

3. Okresný súd podľa názoru sťažovateľky vykonával spravidla neúčelné a často formálne úkony, ktoré nevedli k prerokovaniu veci napriek tomu, že nejde o právne ani faktický zložitý predmet sporu a vec patrí do štandardnej rozhodovacej praxe všeobecných súdov. Sťažovateľka ako účastník namietaných konaní žiadnym spôsobom neprispela k celkovej dĺžke konania. Aj krajský súd v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Co 443/2014 postupoval bezdôvodne zdĺhavo a neefektívne, pričom výsledkom odvolacieho konania bolo zrušujúce uznesenie.

4. Podľa názoru sťažovateľky rozhodnutie o merite veci v danom konaní má vážny vplyv nielen na právnu istotu, ale aj na jej majetkovú sféru, keďže sa nepretržite stará o svoju postihnutú dcéru. Okresný súd, ako aj krajský súd sú vzhľadom na povahu konania pritom povinné klásť dôraz na rýchlosť konania a efektívnosť úkonov tak, aby bolo možné včas o nároku sťažovateľky definitívne rozhodnúť.

5. Sťažovateľka ďalej poukázala na konkrétny postup oboch všeobecných súdov poznačený zbytočnými priet'ahmi, keď uviedla, že v čase medzi podaním návrhu na začatie konania 23. marca 2009 a predvolaním na pojednávanie na 29. január 2010 (teda viac ako 9 mesiacov) okresný súd nevykonal žiadny relevantný procesný úkon smerujúci k prerokovaniu veci bez zbytočných priet'ahov. Prvé pojednávanie spojené s úkonmi okresného súdu smerujúcimi k prerokovaniu veci sa konalo až 29. novembra 2010, pričom bolo odročené na 19. január 2011 a následne bolo tiež odročené. Dňa 2. marca 2011 sa konalo ďalšie pojednávanie, ktoré bolo odročené na 11. apríl 2011, keď bolo rozhodnuté o priznaní príspevku na rozvedeného manžela. Rozsudok okresného súdu bol účastníkom

konania doručený až 4. júla 2011. Odvolanie žalovaného bolo okresnému súdu doručené 17. júla 2011, vyjadrenie sťažovateľky k tomuto odvolaniu bolo žalovanému doručené 10. augusta 2011. Spis bol predložený krajskému súdu 7. októbra 2011. Krajský súd uznesením z 30. novembra 2011 rozsudok okresného súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Ďalšie úkony okresného súdu vykonané v roku 2012 nemožno podľa sťažovateľky považovať za efektívne a smerujúce k účinnému a rýchlemu prerokovaniu veci. V roku 2012 nebolo uskutočnené žiadne pojednávanie. Ďalšie pojednávanie sa uskutočnilo až 22. februára 2013, pričom bolo odročené na neurčito z dôvodu dočasného preloženia sudkyne na iný súd. Opatrením okresného súdu z 11. apríla 2013 bola vec pridelená sudkyňi [REDAKOVANÉ] a ďalším opatrením zo 16. mája 2013 bola vec pridelená sudcovi [REDAKOVANÉ]. Nasledujúce pojednávanie konané 27. novembra 2013 bolo bez uvedenia relevantného dôvodu odročené na 12. február 2014, na ktorom okresný súd vyhlásil rozsudok, ktorým návrh sťažovateľky zamietol. Proti uvedenému rozsudku podala sťažovateľka odvolanie, ktoré bolo spolu s vyjadrením žalovaného zaslané krajskému súdu na rozhodnutie 22. mája 2014. Spis bol krajskému súdu doručený 4. júna 2014. Krajský súd následne rozhodol o odvolaní až na základe urgencií účastníkov konania uznesením sp. zn. 2 Co 443/2014 z 18. novembra 2015, ktoré bolo okresnému súdu doručené až 20. januára 2016. Krajský súd rozhodol teda po uplynutí 17 mesiacov od doručenia odvolacieho spisu a svoje rozhodnutie okresnému súdu doručil až po 19 mesiacoch od prijatia spisu s odvolaním. Po vrátení veci okresnému súdu sa pojednávanie uskutočnilo 28. septembra 2016 a ďalšie bolo nariadené na 23. január 2017, teda okresný súd opäť konal celý rok neefektívne.

6. Sťažovateľka je toho názoru, že predmetné konanie v spojení s odvolacím konaním vzhľadom na jeho predmet, skutkovú a právnu povahu nemožno hodnotiť ako zložitú vec. Rovnako správanie sťažovateľky v celkom namietanom konaní nemožno hodnotiť ako správanie sťažujúce postup súdu.

7. Na základe uvedeného sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„I. Základné právo sťažovateľky... na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava II, v konaní vedenom pod sp. zn.: 58C/71/2009 porušené boli.

II. Základné právo sťažovateľky, [REDAKOVANÉ], na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Bratislave, v konaní vedenom pod sp. zn.: 2Co/443/2014 porušené boli.

III. Okresnému súdu Bratislava II v konaní vedenom pod sp. zn. 58C/71/2009 prikazuje konať vo veci bez zbytočných prietáhov.

IV. Krajskému súdu v Bratislave prikazuje konať vo veci bez zbytočných prietáhov.

V. Sťažovateľke, [REDAKOVANÉ], priznáva primerané finančné zadostučinenie v sume 2.500,- €, ktoré je Okresný súd Bratislava II povinný zaplatiť jej do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

VI. Sťažovateľke, [REDAKOVANÉ], priznáva primerané finančné zadostučinenie v sume 2.500,- €, ktoré je Krajský súd v Bratislave povinný zaplatiť jej do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

VII. Okresný súd Bratislava II a Krajský súd v Bratislave sú povinní spoločne a nerozdielne uhradiť sťažovateľke, [REDAKOVANÉ], trovy právneho zastúpenia v sume 312,34 €, ktoré sú povinní zaplatiť na účet jej právneho zástupcu - Tomáša HERMANA, advokáta..., a to dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia.“

8. Ústavný súd na predbežnom prerokovaní zistil, že sú splnené všetky ústavné a zákonné predpoklady pre prijatie sťažnosti sťažovateľky na ďalšie konanie, a preto ju uznesením č. k. I. ÚS 170/2017-11 z 29. marca 2017 prijal na ďalšie konanie [§ 25 ods. 1 a 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“)].

9. Po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie ústavný súd vyzval 31. marca 2017 predsedníčku okresného súdu a predsedu krajského súdu, aby sa vyjadrili k otázke vhodnosti ústneho pojednávania, a zároveň ich vyzval, aby sa vyjadrili k sťažnosti.

10. Predseda krajského súdu vo svojom vyjadrení sp. zn. 1 SprV/173/2017 doručenom ústavnému súdu mailom 17. mája 2017 a poštou 23. mája 2017 uviedol, že súhlasí s upustením od ústneho pojednávania vo veci, a ďalej argumentoval:

„V konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn. 58C/71/2009 žalobkyňa [REDAKOVANÉ], bytom [REDAKOVANÉ], Česká republika, proti bývalému manželovi [REDAKOVANÉ], bytom [REDAKOVANÉ], Slovenská republika, sa žalobou podanou dňa 23. 03. 2009, domáha určenia príspevku na výživu rozvedenej manželky. Súd prvej inštancie rozsudkom (v poradí prvým) č. k. 58C/71/2009-366 zo dňa 11. 04. 2011 žalobe vyhovel. Na odvolanie žalovaného Krajský súd v Bratislave uznesením (v poradí prvým) sp. zn. 2Co/401/2011 zo dňa 30. 11. 2011 napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie; predsedajúcim sudcom bola [REDAKOVANÉ], vo veci nebola referujúcim sudcom [REDAKOVANÉ].

Súd prvej inštancie rozsudkom (v poradí druhým) č. k. 58C/71/2009-528 zo dňa 12. 02. 2014 žalobu zamietol.

Krajský súd v Bratislave uznesením (rozhodnutím vo veci samej v poradí druhým) č. k. 2Co/443/2014-553 zo dňa 18. 11. 2015 napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie opätovne zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Predsedom senátu a zároveň referujúcim sudcom bola [REDAKOVANÉ].

Vec vedená na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. 2Co/443/2014 bola predložená odvolaciemu súdu na rozhodnutie o odvolaní dňa 04. 06. 2014. Do rozhodnutia odvolacieho súdu súd prvej inštancie neskúmal, z napadnutého rozsudku, ale ani z predchádzajúceho rozsudku nevyplýva, že by sa tak stalo, súd ktorého štátu (Českej republiky alebo Slovenskej republiky) má právomoc konať v predmetnej právnej veci a v tejto súvislosti podľa akého právneho predpisu Európskej únie; rovnako neskúmal, a teda ani podrobne neodôvodnil, otázku rozhodného práva v prípade, že súd v Slovenskej republike má právomoc vo veci konať a rozhodnúť. Už len tieto právne skutočnosti odôvodnili zrušenie rozsudku a vrátenie veci súdu prvej inštancie (§ 221 ods. 1 písm. f/, ods.

2 O. s. p.). Zároveň odvolací súd uložil súdu prvej inštancie pre ďalšie konanie, súc pritom viazaný právnym názorom odvolacieho súdu (§ 226 O. s. p.), vyriešiť a podrobne odôvodniť otázku právomoci súdu v predmetnej veci konať a až po jej vyriešení vo veci rozhodnúť. V prípade, že právomoc bude mať súd v Českej republike, nadväzne na to rozhodne podľa (konkrétneho) predpisu Európskej únie. V prípade, že právomoc bude mať súd v Slovenskej republike, opätovne nadväzne na právny predpis Európskej únie určí rozhodné právo a podľa neho ďalej bude vo veci samej konať a rozhodne. V prípade, že ním bude právo Slovenskej republiky, potom bude dôsledne postupovať podľa Zákona o rodine (zákon č. 36/2005 Z. z.; § 72, § 75 a nasl., zásady z nich vyplývajúce, vrátane posúdenia správania účastníkov konania v súlade/v rozpore s dobrými mravmi), ale aj úlohy vyplývajúce z uznesenia odvolacieho súdu v poradí prvého. V konaní tiež vykoná, doplní aj také dokazovanie, ktoré síce účastníci nenavrhl, ale pre rozhodnutie zostane nevyhnutné (§ 120 ods. 1 O. s. p.); uložil mu opätovne rozhodnúť v novom rozhodnutí aj o náhrade trov konania pred súdom prvej inštancie, ale aj pred odvolacím súdom (§ 224 ods. 1,3, § 142 a nasl. O. s. p.).

V podrobnostiach ďalej predsedníčka senátu [REDAKOVANÉ] odkázala na uznesenie odvolacieho súdu č. k. 2Co/443/2014-553 zo dňa zo 18. 11. 2015. V danom štádiu odvolacieho konania nadväzne na podrobnosti uvádzané v uznesení odvolacieho súdu uviedla, že už išlo o vec právne a skutkovo náročnú. Posúdenie otázky právomoci, príslušnosti súdu, rozhodné právo, ktoré bolo nevyhnutné uskutočniť pred začatím konania vo veci samej, pred rozhodnutím vo veci samej, hlboko presahovalo rámec odvolacieho konania. Je notorieta, že proti rozhodnutiu odvolacieho súdu nebol (a aj po 1. 7. 2016) nie je prípustný riadny opravný prostriedok. Ak by odvolací súd tieto otázky posúdil sám, nahradil by konanie pred súdom prvej inštancie a rozhodnutie súdu prvej inštancie. Tým by odňal stranám sporu právo na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd; predovšetkým možnosť strán sporu v riadnom opravnom konaní realizovať práva, ale aj povinnosti, uložené im procesným predpisom. V tomto smere potom ústavné právo strán sporu, teda aj sťažovateľky, na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote

podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, musí ustúpiť právu na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, právu na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

██████████ uviedla, že nepovažuje za dostatočné správanie strán sporu (osobitne žalobkyne – sťažovateľky pred Ústavným súdom Slovenskej republiky), keď túto otázku (príslušnosti, právomoci súdu, rozhodného práva) neuvádzala už v žalobe, ale ani v priebehu celého súdneho konania.

Vo vzťahu k plynulosti súdneho konania predsedníčka senátu uviedla, že v senáte 2Co pôsobí od roku 2011, ktorý vybavoval a vybavuje všetku agendu patriacu do pôsobnosti senátov občianskoprávneho kolégia odvolacieho súdu. V tejto súvislosti považovala za potrebné uviesť, že od roku 2012 popri bežnom (vysokom) nápade občianskoprávnych vecí do senátu 2Co (ale aj do ostatných senátov občianskoprávneho kolégia) napadalo len od jednej spoločnosti (██████████) veľmi veľa vecí na rozhodnutie o námietke zaujatosti (pred vydaním rozhodnutia, ktoré by bolo napadnuté odvolaním), ale aj na rozhodnutie o odvolaní proti uzneseniam a rozsudkom. Ustanovenie § 16 ods. 1 O. s. p. ukladalo nadriadenému súdu rozhodnúť o námietke zaujatosti do 10 dní od predloženia veci; okrem toho popri bežnom nápade vecí od februára 2014 napadalo do tohto senátu (a aj iným senátom občianskoprávneho kolégia) na rozhodnutie o odvolaní proti uzneseniam a rozsudkom vo vzťahu k tomu istému žalovanému: Slovenská republika – Národná banka Slovenska. Senát, ale aj všetky ostatné senáty občianskoprávneho kolégia Krajského súdu v Bratislave, nestíhal vybavovať priebežný mesačný nápad, nieto ešte popri tom veci napadnuté skôr; podľa názoru predsedníčky senátu len tým sa predĺžil primeraný čas na prípravu senátu odvolacieho súdu na rozhodnutie a samotné rozhodnutie (aj) v sťažnosťou napadnutej veci. Vzhľadom na uvedené mala ██████████ za to, že rozhodnutie vo veci vedenej na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. 2Co/443/2014 v mesiaci november 2015 bolo zapríčinené výlučne len objektívnymi dôvodmi.

Predsedníčka senátu ďalej zdôraznila, že konanie vedené na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. 2Co/443/2014 sa právoplatne skončilo v mesiaci január 2016. Tým bol odstránený stav právnej neistoty a k porušeniu práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov po tomto období už nedochádzalo. Žiadnym spôsobom

sťažovateľka nepreukázala, ale ani nevysvetlila, prečo po takú dlhú dobu od skončenia predmetného odvolacieho konania nevyjadrila svoju nespokojnosť s dĺžkou konania pred Krajským súdom v Bratislave (a contrario v tomto období bola spokojná s dĺžkou konania pred Krajským súdom v Bratislave), a čo konkrétne ju viedlo až v mesiaci marec 2017 namietat' priedahy. Inými slovami, po právoplatnom skončení konania vedeného pod sp. zn. 2Co/443/2014 už nie je možné údajné priedahy v ňom reparaovať (vo veci samej bolo opätovne rozhodnuté rozsudkom v mesiaci marec 2017). Napokon z obsahu spisu vyplýva, že súd prvej inštancie rozhodol rozsudkom (v poradí tretím) č. k. 58C/71/2009-667 zo dňa 13. 03. 2017 tak, že opätovne žalobu žalobkyne – sťažovateľky zamietol; v spise sa doteraz doručienky preukazujúce doručenie rozsudku súdu prvej inštancie nenachádzajú.

So zreteľom na skutočnosť, že odvolací súd rozhodol o odvolaní proti rozsudku súdu prvej inštancie uznesením sp. zn. 2Co/443/2014 zo dňa 18. 11. 2015, bol odstránený stav právnej neistoty, k porušeniu práva sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných priedahov už nedochádzalo, čím skončilo aj možné porušovanie práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote. V tejto súvislosti predsedníčka senátu odkázala na ustálenú prax Ústavného súdu Slovenskej republiky (napr. rozhodnutia vo veciach vedených pod sp. zn. I. ÚS 161/02, I. ÚS 22/01, I. ÚS 77/02, I. ÚS 116/02, I. ÚS 235/03, IV. ÚS 215/07, IV. ÚS 263/08, III. ÚS 24/04, III. ÚS 224/05, I. ÚS 29/02, IV. ÚS 235/05, IV. ÚS 43/04, I. ÚS 6/03, I. ÚS 116/02, I. ÚS 86/02, II. ÚS 73/05, IV. 287/09, I. ÚS 155/07, I. ÚS 154/03), z ktorej vyplýva, že podstatou, účelom a cieľom práva na prerokovanie veci bez zbytočných priedahov je odstránenie stavu právnej neistoty. Tento účel spravidla nie je možné dosiahnuť po právoplatnom skončení konania. Ústavný súd SR poskytuje ochranu tomuto základnému právu len vtedy, ak bola na ústavnom súde uplatnená v čase, keď porušenie namietaného práva ešte trvalo a mohlo k nemu dochádzať.

Z vyššie uvedených dôvodov predsedníčka senátu [REDACTED] zastávala názor, že Krajský súd v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 2Co/443/2014 práva sťažovateľky neporušil a jej sťažnosť je neopodstatnená.

Na podporu správnosti uvedených skutočností je potrebné zdôrazniť, že ústavná sťažnosť podaná sťažovateľkou v súčasnosti nie je spôsobilým ochranným prostriedkom pred porušením práva na prerokovanie veci bez zbytočných priedahov a práva

na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, nakoľko k porušovaniu namietaných základných práv postupom odvolacieho súdu v čase podania ústavnej sťažnosti (ku dňu 16. 03. 2017) nedochádzalo, keďže odvolací súd v dávnom časovom horizonte (16 mesiacov) pred podaním ústavnej sťažnosti sťažovateľky už rozhodol o odvolaní žalobkyne – sťažovateľky.“

11. Predsedníčka okresného súdu vo svojom stanovisku sp. zn. Spr. 2061/2017 doručenom ústavnému súdu 30. mája 2017 uviedla:

„Po oboznámení sa s obsahom súdneho spisu uvádzam, že pokiaľ sťažovateľka vytýka súdu nekonanie od prijatia návrhu do vytýčenia prvého pojednávania, teda v období od 23. 03. 2009 do 18. 12. 2009, musím konštatovať, že podľa spisu nedošlo k žiadnemu úkonu zo strany súdu v uvedenom období. Následne však pôvodná zákonná sudkyňa vo veci konala, pojednávania spočiatku boli odročované a to z dôvodu pokusu o mimosúdnu dohodu (16. 04. 2010), z dôvodu žiadosti zástupcu žalobkyne (28. 05. 2010) ako i z dôvodu PN zákonného sudcu (10. 09. 2010). Následne po troch meritórnych pojednávaniach v priebehu šiestich mesiacov bol vyhlásený vo veci rozsudok, ktorý bol odvolacím súdom zrušený a vec bola vrátená tunajšiemu súdu na ďalšie konanie. V priebehu ďalšieho konania zo spisu vyplýva, že napriek zmene v obsadení senátu 58C sa vo veci plynule ďalej konalo, dňa 13. 03. 2017 bol vyhlásený rozsudok, ktorý bol expedovaný stranám sporu.

Oznamujem Vám, že netrvám na ústnom pojednávaní ústavného súdu a súhlasím s jeho upustením.“

12. Právny zástupca sťažovateľky vo svojom stanovisku k vyjadreniam predsedu krajského súdu a predsedníčky okresného súdu doručenom ústavnému súdu 20. júna 2017 uviedol:

«Sťažovateľka považuje vyjadrenia porušovateľov za arbitrárne, príliš všeobecné a absentujúce konkrétne vyjadrenia ku skutočnostiam, ktoré boli detailne obsiahnuté v ústavnej sťažnosti sťažovateľky.

Okresný súd Bratislava II vo svojom vyjadrení zo dňa 25. 05. 2017 priznal, že v období od 23. 03. 2009 do 18. 12. 2009 nevykonal žiaden úkon. V ďalšom texte vyjadrenia porušovateľa absentuje argumentácia týkajúca sa úkonov súdu vytýkaných v sťažnosti

sťažovateľky. Sťažovateľka trvá na tom (uvedené tvrdenie je možné objektivizovať analýzou úkonov Okresného súdu Bratislava II, ako súdu prvej inštancie), že Okresný súd Bratislava II opakovane nevykonával efektívne úkony smerujúce k včasnému prejednaní veci bez zbytočných prieťahov tak, ako to predpokladá Ústava SR.

Práve všeobecný súd prejednávajúci právnu vec je zodpovedný za včasnosť rozhodnutia a účinnosť úkonov, ktorými má aj účastníkov konania viesť k tomu, aby vec bolo možné spoľahlivo a čo najrýchlejšie rozhodnúť. O to viac, ak ide o určenie príspevku na rozvedeného manžela, ako v prípade sťažovateľky, ktorá sa navyše nepretržite stará o svoju zdravotne postihnutú dcéru a na promptné rozhodnutie súdu je odkázaná.

Od podania návrhu doručenému Okresnému súdu Bratislava II dňa 23. 03. 2009 po deň podania ústavnej sťažnosti uplynulo takmer 8 rokov, čo je v kontexte čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd neúnosný stav.

Krajský súd v Bratislave v majoritnej časti vyjadrenia hodnotí otázku, ktoré nesúvisia so sťažnosťou sťažovateľky, pričom sa akceptovateľným spôsobom k obdobiu od 04. 06. 2014 do 20. 01. 2016 nevyjadril. Sťažovateľka má za to, že Krajský súd v Bratislave spôsobil neodôvodnené prieťahy, ak rozhodol až po sedemnástich mesiacoch po doručení odvolacieho spisu a svoje rozhodnutie doručil súdu prvej inštancie až po devätnástich mesiacoch od prijatia spisu.

Krajský súd v Bratislave vo svojom vyjadrení tvrdenia sťažovateľky o prieťahoch v konaní 2Co/443/2014 uspokojuvým spôsobom nevysvetlil a pokiaľ ide o tvrdenia porušovateľa, že „... sťažovateľka nepreukázala, ale ani nevysvetlila, prečo po takú dlhú dobu od skončenia predmetného odvolacieho konania nevyjadrila svoju nespokojnosť s dĺžkou konania pred Krajským súdom v Bratislave (a contrario v tomto období bola spokojná s dĺžkou konania pred Krajským súdom v Bratislave...“ sťažovateľka poukazuje na to, že Krajský súd v Bratislave uznesením zo dňa 18. 11. 2015 rozhodol až na základe urgencií účastníkov konania (čo je opäť možné verifikovať podaniami v súdnom spise), teda je evidentné, že s dĺžkou konania sťažovateľka spokojná nebola. K tejto skutočnosti sa porušovateľ nijakým spôsobom nevyjadril.

Sťažovateľka sa nestotožňuje ani s tvrdením porušovateľa o tom, že prieťahy namietané v predmetnom konaní nie je možné po právoplatnom skončení konania vedeného

pod sp. zn. 2Co/443/2014 zreparovať a to z dôvodu, že sťažovateľka sa domáha vyslovenia záveru, že jej právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Bratislave, v konaní vedenom pod sp. zn.: 2Co/443/2014 boli porušené a domáha sa priznania primeraného finančného zadosťučinenia v sume 2.500,- €. Uvedené je jednoznačne možné aj po právoplatnosti vyššie uvedeného odvolacieho konania považovať za reparáciu ústavných práv sťažovateľky porušených neodôvodnenými prieťahmi, a teda sťažnosť je opodstatnená. Rovnako, ako je možné aj s odstupom času možné vysloviť, že došlo k porušeniu namietanych práv sťažovateľky postupom odvolacieho súdu.

Sťažovateľka sa vzhľadom na uvedené nestotožňuje s argumentáciou porušovateľov uvedenou v ich vyjadreniach a v plnom rozsahu trvá na skutočnostiach, ktoré sú obsahom podanej sťažnosti.

Zároveň sťažovateľka Ústavnému súdu SR oznamuje, že súhlasí s tým, aby podľa ust. § 30 ods. 2 zákona č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov Ústavný súd Slovenskej republiky upustil od ústneho pojednávania o prijatom návrhu, t. j. sťažovateľka netrvá na ústnom prerokovaní veci pred Ústavným súdom SR.»

13. Vzhľadom na uvedené ústavný súd podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože dospel k názoru, že od neho nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

II.

14. Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv nerozhoduje iný súd.

15. Sťažovateľka sa sťažnosťou domáhala vyslovenia porušenia jej základného práva upraveného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu, ako aj postupom krajského súdu v jej právnej veci.

16. Z doterajšej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že medzi obsahom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a obsahom práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (m. m. II. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03). Z tohto vyplýva, že právne východiská, na základe ktorých ústavný súd preskúmava, či došlo k ich porušeniu, sú vo vzťahu k označeným právam v zásade identické.

17. Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (rovnako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak, ako právoplatným rozhodnutím súdu (IV. ÚS 221/04).

18. Základnou povinnosťou súdu a sudcu je preto zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie. Táto povinnosť súdu a sudcu vyplýva z čl. 17 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), ktorý určuje, že súd postupuje v konaní tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá, predchádza zbytočným prietahom, koná hospodárne a bez zbytočného a neprimeraného zaťažovania strán sporu a iných osôb, ďalej z § 157 ods. 1 CSP, podľa ktorého súd postupuje v konaní tak, aby sa mohlo rozhodnúť rýchlo a hospodárne, spravidla na jedinom

pojednávani s prihliadnutím na povahu konania (obdobne predtým § 6 a § 100 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku účinného do 30. júna 2016).

19. Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným priet'ahom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02, IV. ÚS 99/07) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna, faktická, prípadne procesná zložitost' veci, o ktorej súd rozhoduje, správanie účastníka súdneho konania a postup samotného súdu. V súlade s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) ústavný súd v rámci prvého kritéria prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (I. ÚS 19/00, II. ÚS 32/02, IV. ÚS 187/07). Podľa uvedených kritérií posudzoval ústavný súd aj sťažnosť sťažovateľky.

20. Ústavný súd konštatuje, že vzhľadom na celkový priebeh namietaného konania vedeného okresným súdom ako súdom prvej inštancie a krajským súdom ako odvolacím súdom, ktorý opakovane konal a rozhodoval o riadnych opravných prostriedkoch využívaných obidvoma procesnými stranami, zohľadňujúc judikatúru ESLP (rozsudok vo veci Kiš v. Slovenská republika z 13. 10. 2009 o sťažnosti vedenej pod č. 3673/05; rozsudok vo veci Gajdoš v. Slovenská republika z 26. 6. 2009 o sťažnosti vedenej pod č. 19304/04, rozsudok Frigo vs. Slovenská republika z 8. 10. 2013 o sťažnosti vedenej pod č. 16111/11), ako aj vlastnú rozhodovaciu činnost' (napr. III. ÚS 43/2015, I. ÚS 123/2015), je vec potrebné hodnotiť v súvislosti s posudzovaním zbytočných priet'ahov v konaní ako jeden celok.

21. Predmetom konania pred okresným súdom je určenie príspevku na výživu rozvedeného manžela, v ktorom sťažovateľka vystupuje v procesnom postavení žalobkyne proti bývalému manželovi – žalovanému. Ústavný súd konštatuje, že ide o spor, ktorý patrí do štandardnej rozhodovacej agendy všeobecných súdov. Zo skutočností uvedených sťažovateľkou, okresným súdom, krajským súdom, ako aj vyplývajúcich z predloženého súdneho spisu možno vyvodit' určitú právnu zložitost' posudzovaného konania vyplývajúcu

z potreby posúdenia otázky právomoci súdu (či je daná právomoc súdu Slovenskej republiky alebo Českej republiky) a rozhodného práva v súvislosti s tou okolnosťou, že sťažovateľka v čase podania návrhu, ako aj po celú dobu konania žije v Českej republike.

22. Správanie sťažovateľky je druhým kritériom, ktoré sa uplatňuje pri rozhodovaní o tom, či v konaní pred súdom došlo k zbytočným priesťahom, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Ústavný súd nezistil žiadnu okolnosť, ktorá by mala byť osobitne zohľadnená na ťarchu sťažovateľky pri posudzovaní otázky, či a z akých dôvodov došlo v tomto konaní k zbytočným priesťahom.

23. Tretím hodnotiacim kritériom, podľa ktorého ústavný súd zisťoval, či došlo k porušeniu základného práva sťažovateľky podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, bol postup okresného súdu, ako aj krajského súdu v napadnutom konaní.

24. Zo sťažnosti a spisového materiálu vyplýva, že namietané súdne konanie začalo podaním žaloby na okresnom súde 23. marca 2009 a dosiaľ boli okresným súdom vo veci vydané tri meritórne rozhodnutia. Prvý rozsudok z 11. apríla 2011, ktorým bol žalovaný zaviazaný prispievať sťažovateľke sumou 200 € mesačne, ako aj zaplatiť ročné výživné, bol uznesením krajského súdu sp. zn. 2 Co 401/2011 zrušený a vec vrátená na ďalšie konanie z dôvodu, že okresný súd dostatočne nevyhodnotil zistený skutkový stav veci. V poradí druhým rozsudkom okresného súdu z 12. februára 2014 bol návrh sťažovateľky zamietnutý. Krajský súd uznesením sp. zn. 2 Co 443/2014 z 18. novembra 2015 opakovane zrušil uvedený rozsudok okresného súdu, ale tentoraz z dôvodu odstránenia závažného pochybenia, keď okresný súd dosiaľ neskúmal, či je daná právomoc súdu Slovenskej republiky, a ak áno, podľa právneho poriadku ktorého štátu je v danej právnej veci potrebné postupovať. Spis bol okresnému súdu po odvolacom konaní vrátený 20. januára 2016 a po preskúmaní a určení danosti právomoci súdov Slovenskej republiky vo veci konať a následného doplnenia dokazovania bol vo veci 13. marca 2017 vyhlásený v poradí tretí rozsudok, ktorým okresný súd návrh sťažovateľky opätovne zamietol. Sťažovateľka podala proti predmetnému rozhodnutiu odvolanie 16. mája 2017.

25. Z predloženého súdneho spisu ústavný súd identifikoval obdobie úplnej nečinnosti okresného súdu, a to od 23. marca 2009, keď bola podaná žaloba, do 29. januára 2010, keď sa malo uskutočniť prvé pojednávanie vo veci, ktoré sa z dôvodu nedoručenia predvolania procesným stranám nekonalo. Prvé pojednávanie vo veci prebehlo až 16. apríla 2010 a bolo odročené z dôvodu uzatvorenia novej dohody medzi sporovými stranami, rovnako ako pojednávanie konané 28. mája 2010. Ďalšie obdobie nečinnosti okresného súdu trvalo od 22. februára 2013, keď sa konalo pojednávanie, do 16. septembra 2013, keď sa malo konať ďalšie pojednávanie, ktoré bolo na žiadosť žalovaného zrušené a nový termín bol nariadený na 27. november 2013. V poradí druhé odvolacie konanie vedené krajským súdom pod sp. zn. 2 Co 443/2014 trvalo od 4. júna 2014, keď bol spis krajskému súdu predložený, do 20. januára 2016, keď bol okresnému súdu spisový materiál vrátený, teda takmer 20 mesiacov.

26. Ústavný súd ďalej konštatuje, že vo svojej predchádzajúcej judikatúre už mnohokrát poukázal aj na to, že nielen nečinnosť, ale aj neefektívna, resp. nesústredená činnosť štátneho orgánu (všeobecného súdu) môže zapríčiniť porušenie ústavou zaručeného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov, ak činnosť štátneho orgánu nesmerovala k odstráneniu právnej neistoty týkajúcej sa tých práv, kvôli ktorým sa sťažovateľ obrátil na štátny orgán, aby o jeho veci rozhodol (obdobne napr. IV. ÚS 22/02, IV. ÚS 380/08, III. ÚS 103/09, I. ÚS 7/2011).

27. Za neefektívnu činnosť krajského súdu ústavný súd považuje najmä jeho uznesenie sp. zn. 2 Co 443/2014 z 18. novembra 2015, v ktorom ako najzávažnejšie pochybenie okresného súdu a dôvod zrušenia rozhodnutia súdu prvej inštancie krajský súd uviedol nepreskúmanie otázky právomoci súdu Slovenskej republiky v danej právnej veci, ako aj otázku aplikácie rozhodného práva napriek tomu, že v predchádzajúcom uznesení krajského súdu sp. zn. 2 Co 401/2011 z 30. novembra 2011 uvedený nedostatok za tých istých okolností okresnému súdu nevytkol, čím spôsobil zbytočné prietahy v namietanom konaní.

28. V súvislosti s argumentáciou predsedu krajského súdu k sťažnosti, ako aj predsedníčky senátu krajského súdu, ktorý vo veci rozhodoval, v ktorej poukázali na vysoký nápad vecí na rozhodovanie, ústavný súd konštatuje, že tieto argumenty ospravedlňujúce nečinnosť krajského nemohol akceptovať a v súvislosti s uvedeným poukazuje na svoju predchádzajúcu štandardnú judikatúru (napr. I. ÚS 127/04, II. ÚS 311/06), podľa ktorej nadmerné množstvo vecí, v ktorých štát musí zabezpečiť konanie, ako aj skutočnosť, že Slovenská republika nevie alebo nemôže v čase konania zabezpečiť primeraný počet sudcov alebo ďalších pracovníkov na súde, ktorý oprávnený subjekt požiadal o odstránenie svojej právnej neistoty, nemôžu byť dôvodom na zmarenie uplatnenia práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov a v konečnom dôsledku nezbavujú štát zodpovednosti za pomalé konanie spôsobujúce zbytočné prietahy v súdnom konaní.

29. K ďalšej námietke uvedenej v predmetnom stanovisku, v zmysle ktorej už nedochádza k porušovaniu označených práv sťažovateľky, pretože krajský súd rozhodol vo veci uznesením sp. zn. 2 Co 443/2014 z 18. novembra 2015, a teda právna neistota sťažovateľky bola odstránená, ústavný súd konštatuje, že právna vec sťažovateľky nie je dosiaľ právoplatne skončená, keďže všetky dosiaľ vydané meritórne rozhodnutia okresného súdu boli v odvolacom konaní zrušené a proti poslednému rozhodnutiu bol opakovane podaný riadny opravný prostriedok.

30. Ústavný súd po komplexom posúdení všetkých okolností daného prípadu z hľadiska predmetu konania, správania sťažovateľky a postupu okresného súdu, ako aj krajského súdu, zohľadňujúc celkovú dĺžku konania a skutočnosť, že vo veci nie je ani po ôsmich rokoch právoplatne rozhodnuté, dospel k záveru, že v postupe okresného súdu, ako aj krajského súdu došlo k zbytočným prietahom v napadnutom konaní, a preto rozhodol, že bolo porušené základné právo sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Ústavný súd preto rozhodol tak, ako to je uvedené v bode 1 a 2 výrokovej časti tohto nálezu.

III.

31. Ak ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby podľa čl. 127 ods. 2 ústavy vysloví, že k porušeniu práva došlo právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom, prípadne nečinnosťou, zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah, prípadne prikáže tomu, kto právo porušil, aby vo veci konal. Keďže ústavný súd zistil porušenie základného práva sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj jej práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu, ako aj krajského súdu, prikázal okresnému súdu, ktorý vo veci aktuálne koná, aby vo veci konal bez zbytočných prietáhov.

32. Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva boli podľa odseku 1 porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

33. Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadosťučinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha. Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

34. Sťažovateľka vo svojej sťažnosti požadovala finančné odškodnenie v sume 2 500 € od každého zo všeobecných súdov konajúcich v jej veci, ktoré odôvodňovala dlhoročnou právnou neistotou a z nej vyplývajúcou frustráciou, ako aj tou skutočnosťou, že doterajší priebeh konania vykazuje znaky zbytočných prietáhov.

35. Ústavný súd pri rozhodovaní o finančnom zadosťučinení vzal do úvahy najmä charakter predmetu konania, obdobie právnej neistoty sťažovateľky, jej správanie počas predmetného konania, celkovú dĺžku namietaného konania a skutočnosť, že vo veci zistil porušenie označených práv. Súčasne sa ústavný súd riadil úvahou, že cieľom primeraného

finančného zadosťučinenia nie je prípadná náhrada škody (napr. III. ÚS 339/07, III. ÚS 46/08 a pod.) Ústavný súd aplikoval zásadu spravodlivosti a zároveň sa riadil úvahou, že cieľom priznania primeraného finančného zadosťučinenia je len zmiernenie ujmy pocitovanej z porušenia základných práv alebo slobôd zaručených ústavou, resp. záväznou medzinárodnou zmluvou. Berúc do úvahy aj všetky uvedené okolnosti považoval ústavný súd za odôvodnené priznať pre sťažovateľku celkovú sumu 1 500 € ako primerané finančné zadosťučinenie podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde. Finančné zadosťučinenie ústavný súd priznal sťažovateľke vo vzťahu k okresnému súdu vo výške 1 000 € z dôvodu zohľadnenia miery zavinenia okresného súdu na priet'ahoch v konaní v porovnaní s nižšou mierou zavinenia zo strany krajského súdu, vo vzťahu ku ktorému priznal sťažovateľke sumu 500 €. Ústavný súd v súlade s čl. 127 ods. 3 ústavy a § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde časti sťažnosti, v ktorej sťažovateľka žiadala priznať finančné zadosťučinenie nad ústavným súdom priznanú sumu, nevyhoviel.

36. Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy. Ústavný súd priznal sťažovateľke (§ 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde) úhradu trov konania z dôvodu jej právneho zastúpenia advokátom, ktorý si uplatnil nárok na ich úhradu v celkovej sume 312,34 €.

37. Pri výpočte trov právneho zastúpenia ústavný súd vychádzal z príslušných ustanovení vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“). Základná sadzba odmeny za úkon právnej služby uskutočnený v roku 2017 je 147,33 € a hodnota režijného paušálu je 8,84 €.

38. S poukazom na výsledok konania vznikol sťažovateľke nárok na úhradu trov za dva úkony právnej služby uskutočnené v roku 2017 (prevzatie a príprava zastúpenia a podanie sťažnosti ústavnému súdu) v sume 312,34 € vrátane režijného paušálu. Ústavný súd nepriznal úhradu trov za úkon právnej služby uskutočnený v roku 2017 (stanovisko

k vyjadreniam okresného súdu a krajského súdu), pretože toto vyjadrenie neobsahovalo žiadne skutočnosti významné pre rozhodnutie ústavného súdu.

39. Priznanú náhradu trov právneho zastúpenia sú okresný súd a krajský súd povinné spoločne a nerozdielne zaplatiť na účet právneho zástupcu sťažovateľky (§ 31a ods. 1 zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 CSP).

40. Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, nadobudne toto rozhodnutie právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 19. júla 2017